

Izhaja vsak torek in soboto ob 11. uri predpoldne za mestoter ob 3. uri pop. za deželo. Ako pada na ta dnova praznik izide dan prej ob 6. zvečer. Stane po pošti prejemati ali v Gorici na dom pošiljan celoletno 8 K, polletno 4 K in četrtletno 2 K. Prodaja se v Gorici v tobakarni Schwarz v Šolskih ulicah, Jellersitz v Nunskih ulicah in Leban na Verdijevem tekališču po 8 vin.

GORICA

(Zjutranje izdanje).

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v „Narodni tiskarni“, ulica Vetturini h. št. 9.
Dopise je nasloviti na uredništvo, oglase in naročnino pa na upravnništvo „Gorice“. Oglasi se računijo po petivrstah in sicer ako se tiskajo 1-krat po 14 vin., 2-krat po 12 vin., 3-krat po 10 vin. Ako se večkrat tiskajo, računijo se po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik Anton Bavčar.

Tiska „Narodna tiskarna“ (odgov. L. Lukežič).

† Pesnik Simon Gregorčič.

„Slovenija zdaj je pevca z gubila.“
Po Stritarju.

Pevca z nebeško liro ni več med nami. Sicer smo spričo bolezn, ki je bila skoro neločljiva družica vitkega telesa, skoró nepretrgoma trepetali zanj, a vendar nikdo ni pričakoval, da trda usoda tako nenadoma na njem poskusi svojo brutalno silo. V soboto zjutraj ga je poljubil črni krilatec in pevec je zadremal, da se prebudi — na svetu slajših harmonij. V mojem srcu pa je takrat nekaj zavpilo, da se je zopet završila ona pretresljiva tragedija v življenju našega naroda, ki ima kot nekaj stalen refren usodepolno jedro, da so naši le — grobovi.

Simon Gregorčič je bil duhovnik, vzor duhovnika. Kolikorkrat sem se, prebiraje Mažuraničev veličastni ep, divil čudoviti sliki tistega vzor-svečenika v 3. spevu, ki

„ne resi ga ni srebro ni zlato,
nego kriepost i mantija crna,“

vselej mi je srce reklo: „Ta utelešena ljubezen do rodne grude pa do Kristove vere, to ti je ves naš Gregorčič.“

A Simon ni bil samo rimsko-katoliški duhovnik. Če je res poezija „poslanka mila iz neba“ in od božanstva navdahnjen pesnik njen srednik med nebom in zemljo, njen svečenik in namestnik na zemlji, tedaj je bil Gregorčič skoz in skoz tudi svečenik boginje Poezije. Prav istotako kakor pred žrtvenikom božjim, je bil Gregorčič tudi v svetišču, ki v njem kraljuje modrica pesništva, „vriedan sluga vrednjeg gospodar“. Z rahlim poljubom na čelo ga je Poezija uvedla v svoje svetišče, a zajedno s tem poljubom je jedva slišno dehnala besede: „Pevca boš in mučenik!“ —

Pa kaj je pesen, da vživa toliko slavo, kdor v sebi čuti poezije božji dar? Vsi odgovori, kar jih je do danes na to vprašanje, izražajo, da bi bilo lažje reči, kaj ni pesen. Saj je pač bistvo vse umetnosti prav to, kar se ne da izraziti z besedo vsakdanjega zemljana, ker „misel se brani in čut oklepa okorne besede“. Ako ti je do tega, da zveš, kaj je poezija, ne stikaj po učenih knjigah za odgovorom, vzami in beri, kako je „srce človeško sveta stvar“, da iz nedolžnega očesa „seva celo ti nebo“, kako „cvetje je rahlo“, kako se duh ponosni ne upogne, da „duh plemeniti sam bo nosil boli“, kaj je žar ljubezni domovinske in kaj premore moč ljubavi do zadnjega brata „ilotvora“, česa prekipeva pevčje srce „na potujčeni zemlji“ ali ob zapuščenem grobu, kaj občuti

nevesta, ko motri „obroček drobn, svetlo stvar“! Vzami in beri kakor ti je ravno pri srcu in videl in slišal boš, „kar gledalo ni oko, uho ni čulo posvetno“, in občutil, kaj je sveta poezija! —

Z nepopisno bolestjo stoji sklonjena čez rob svežega groba objokana mati Slovenija, zroč globoko doli v mračno tmino, kamor so ji ravnokar položili sina, ki jo je ljubil s tako čisto ljubeznijo kakor morda še nobeden njenih otrok in ki je bila nanj ponosna pred svetom. S potrjim srcem ihti ob odprtem grobu slovenska mladina, ki jo je vzorni sin matere Slovenije negoval z zlatim srcem in ji kazal pot do svetlih vzorov. Utopljen v morje žalosti poslušaj zbrani narod, da

„kar je črna zemlja dala,
vzame črna zemlja spet.“

Kaj čudo, če jim duša v tej bolesti ne more umeti, kako se naj srce, ki je v sebi nosilo pekel in nebo, zadovolji z ozko, temno celico, kjer ni zlatega solnca. Še le refleksija, ki rada sledi skrajni bolesti, vlije v srce kapljico hladila, češ: Le telo goriskega slavca je zapadlo silam temnega groba, a njegova pesem bo donela, dokler bo se pelo „Nazaj v planinski raj!“ in dokler deklamovalo „Oljki“.

— a —

Življenje Simona Gregorčiča

Tužno je včeraj zjutraj utripalo srce nešteti množici slovenskega naroda, ki se je na „Goriščeku“ poslavljalo od zemeljskih ostankov svojega pesnika-ljubljenca. Poslovilni govori prof. g. Berbuča in tako prilozna pesem „Nazaj v planinski raj“, sta privabila solze iz mnogih oči, vzdihne iz mnogih prsi.

Značilna je za rajnega pesnika njegova zadnja volja, naj mu truplo počiva na pokopališču rojstne vasi, pri Sv. Lovrencu na Libušnjem. Kdor le nekaj pozna njegove poezije, ve kako rad se je bavil Gregorčičev duh s svojimi domačimi planinami, z njih hčerko bistro Sočo, in z vsemi prirodnimi krasotami očetnega kraja.

Pokojni Simon se ja rodil 15. oktobra 1844 na Vrsnem h. št. 17, pol ure nad Libušnjem, v prijazni gorski vasi, ležeči pod mogočnim Krnom na levem Sočinem bregu. Spominu na te kraje je posvetil svoje najlepše stihe, kakor n. pr. v „Pastirju“:

Oj, pašniki sončni, lesovje temno,
vi viri, potoki studeni,
ti slap moj grmeči, ti selo mirno,
pri srci ko nekdanj ste meni!

Oče mu je bil Jarnej, posestnik srednjeveške kmetije, razumen mož, ki je dal svojega drugorejenega sina Simona v Gorico v šolo. Po dovršeni nemški vadnici je v jeseni l. 1856 stopil v gimnazijo. Kcr je bil izvrsten dijak, je bil v tretji šoli sprejet v tedaj osnovano deško semenišče, kjer mu je bil ravnatelj blagi duhovnik Razpet. V družbi z drugimi idealnimi dijki se je privatno učil slovenščine, ki tačas na gimnaziju še ni bila učni predmet. Zraven se je bavil posebno s čitanjem klasikov. Tačas že je pošiljal Janežiču v Celovec pesmi za „Glasnika“. L. 1864 je z izvrstnim uspehom prestal maturo. Na gimnaziju je imel na mladega Gregorčiča najbolj blagodejni vpliv prof. Šolar, poznejši šol. nadzornik v Dalmaciji.

Nadebudni mladenič je vstopil v duhovsko semenišče v Gorici ter je bil v tretjem letu bogoslovnih študij posvečen v mašnika dne 20. oktobra 1867. Novo sv. mašo je pel pri sv. Duhu na Libušnjem 27. okt. i. l. ter je potem končal še zadnje leto študije v Gorici.

Prvo službo je imel kot kapelan v Kobaridu. Bil je vnet dušni pastir, a obenem goreč narodni delavec. Odlikoval se je kot govornik v cerkvi, a velikokrat je nastopal tudi v „Čitalnici“, kateri je bil ustanovitelj, ter je bodril ljudi s šaljivimi in poučnimi govori; sam je tudi izvežbal pevski zbor.

L. 1873. je prišel za kaplana v Rihemberk. Zaradi slabotnega zdravja je moral začasno v pokoj. A že naslednje leto 1882. je prevzel lahko službo vikarja na Gradišču poleg Prvačine. Isto leto je izdal prvo knjigo svojih poezij, ki je imela tak uspeh, kakor pač dotodaj nobena slovenska knjiga. Sledeče zbirke so izšle l. 1888, 1902 in Job l. 1904. Od l. 1887. je živel v stalnem pokojju v prijazni hiši na griču poleg Gradišča; zraven hiše je imel lep vinograd. A oboje je prodal pred tremi leti ter se preselil v Gorico, kjer ga je minulo soboto dobitela neizprosna smrt. Na Gradišču je rajni pesnik hudo trpel, posebno bolečine v nogah, tako, da večkrat dalje časa niti iz hiše ni mogel. Odkar se je bil preselil v Gorico, je bilo njegovo zdravje boljše, in v krogu zvestih prijateljev mu je postal večer njegovega življenja dokaj prijeten.

Z velikim zanimanjem je zasledoval do zadnjega kulturni napredek Slovencev sploh, posebe goriških. Najbolj so mu bili pri srcu naši šolski zavodi v mestu in nobene priložnosti ni opustil, če je upal izprositi kaj podpore za nš „Šolski Dom“. Rad se je imenoval „berača Šolskega Doma“. Ko je letos potoval po Kranjskem in tam obiskoval svoje znance, je tudi nabral v ta namen lepe svote.

Političnega boja se rajnik ni udeleževal, a odločno je obsojal surove nastope goriških liberalcev ter pisarenje „Soče“ in „Slov. Naroda“. V Dornbergu, kjer je častni občan, se je udeležil dvakrat občinskih volitev ter oddal svoj glas za kat. stranko. Zato je bil tudi surovo napaden v liberalnih listih.

Skromen značaj je bil rajni Gregorčič in se nikjer ni silil naprej, a vendar ga je vse v Gorici spoštovalo in čislalo. Danes šele čuti slovenska družba našega mesta, bolj kot ostala Slovenija, kaj je izgubila z osebo rajnega pesnika. Moč in posebnost njegovega duha nam zdaj bolj, kot sicer kdaj živo prihaja v spomin.

Zadnji dnevi. — Smrt.

Večkrat se je shajal nepozabni pokojnik s svojimi prijatelji pri „Zvezdi“. Tu so se razgovarjali med seboj o raznovrstnih vprašanjih in vse ga je zanimalo. Dne 15. t. m. zvečer je bil zopet enkrat pri „Zvezdi“. Bil je vesel in dobre volje. Razgovarjali so se o njegovih delih. Rekel je, da nima še toliko, da bi zadostovalo za cel zvezek, da bo torej potreba še kaj narediti. Pogovor je nanesel tudi na kap, ki ga je že enkrat zadela. Ko je odhajal, je stisnil svojemu prijatelju profesorju g. Ivančiču v roko nenavadno krepko.

Doma je delal nenavadno dolgo v noč. Drugo jutro, t. j. v petek, je vstal nenavadno živahen in dobre volje. Ob 7. uri je maševal pokojnik doma v svoji kapelici. Pred epistulo se mu kar nenkrat začne zapletati jezik, da ni mogel več razločno moliti. To je opazila takoj njegova služabnica in mislila, da mu je slabo. On pa stopi na prag in pravi: „Nemorem več, nemorem! Zadela me je kap“. Brž so poklicali zdravnika dr. Breclja. Dr. Breclj ga je našel sedečega pri mizi, na kateri je ležalo sv. pismo,

več popisanih papirčkov in pa zapečaten pismo z napisom: „Moja oporoka“. Rekel je zdravniku, naj ga le pusti umreti, češ: „Ker sem sklenil račune svojega življenja“. Zahteval je spovednika, a v posteljo se je branil iti in je dejal, da hoče umreti izven postelje. Med boleznijo je dr. Breclj dvakrat poklical v posvet zdravnika g. dr. Aleksija Rojca. Prvotna dva dni je bil bolnik precej zmeden, a od nedelje do srede je bil pri zavesti, tako, da so zdravniki imeli upanje, da okreva. Sicer ga je napadala njegova stara bolezen zlatenica, a vendar bi morda bil okreval, ko bi v sredo ne bila pritisnila pljučnica. Bolnik, prezgodaj ostare in splošno oslabele, ni bil kos temu napadu. Vedno bolj je slabel in v petek so mu moči vidno pešale. Katastrofo so pričakovali že ponoči. Le tupatam se mu je za malo trenutkov vrnila zavest. Pet minut pred smrtjo je bil pri polni zavesti. Ko so mu podali v roko sv. razpelo, ga je krčevito pritisnil na umirajoča ustna in poljubil. Pri njegovi postelji so bili zbrani: njegov bratranec župnik, postrežnica, izpovednik in prijatelj kapucin oče Lin ter dr. Breclj. V soboto dopoldne ob 10. uri 10 min. mu je nehalo utripati srce in Simona Gregorčiča — ni bilo več.

Gregorčičeva smrt in slovenska javnost.

Kakor blisek je šla po širnem slovenskem svetu pretresujoča novica: „Naš Simon Gregorčič je umrl“. Vsi slovenski listi so prinesli to vest. Goriški listi so priridili posebne izdaje, drugi pa so prinašali med novicami nekrologe, posvečene spominu umrlega. Raz hiš tukajšnjih Slovencev so še isti dan zavirale črne zastave. „Slovenska Čitalnica“ je odpovedala svoj koncert z plesom, ki bi se bil imel vršiti v soboto zvečer. Tudi po drugih slovenskih mestih so visele črne zastave v znak, da je preminul največji slovenski pesnik nove dobe, ljubljene slovenskega naroda.

Oporoka.

Oporoko so odprli v soboto dopoldne na sodišču v navzočnosti sodnega svetnika g. Rutarja in g. prof. Ivančiča, ki ga je pokojnik določil za izvrševalca svoje oporoke. Za glavnega dediča imenuje v oporoki ljubljeno „Šolski Dom“. Nadalje določa med drugimi, da ga morajo pokopati na Libušnjem pri Sv. Lovrencu, da naj bo pogreb popolnoma preprost ter da ga ne smejo secirati.

Na mrtvaškem odru,

V soboto popoldne in v nedeljo so romale množice slovenskega ljudstva iz Gorice in bližnje ter daljne okolice na Gorišček, kjer je ležal mrtvi pesnik. A ne samo Slovenci, tudi Italijani so prišli kropiti „velikega pesnika Slovencev“. Ob krsti je delala neprestano častno stražo dvojica Sokolov. — Obraz pokojnika je bil miren in svečanosten. V nedeljo popoldne je bil dohod občinstvu za nekaj časa zabranjen, ker so jemali mrliču masko. Dr. Breclj in kipar Peruzzi sta izvršila to delo, ki se je popolnoma posrečilo. Trikrat je mrliča fotografiral tukajšnji fotograf Jerkič, naslikal ga pa je profesor Gvaiz. Obiskujoče občinstvo, ki ga je bilo vedno vse polno, si je s posebnim zanimanjem ogledovalo mali altarček v hišni kapelici, kjer je pokojnik vsak dan maševal. Še vedno je ležal ondi oni mašni plašč na altarju, kamor so ga položili, ko je zadela mašnika kap, mašne knjige so ležale ravno tako na svojem mestu, le zaprla jih je strežnica.

Mrtvaški spreved.

Lep in naravnost veličasten je bil mrtvaški spreved. Po ulicah, koder se je spreved pomikal, so vibrirale raz mnogih hiš črne zastave, iz okenj, kjer prebivajo Slovenci, so visele manjše zastavice in črne preproge. Trgovine so bile na Kornju in Gosposki ulici zaprte vse, razun sledečih: Del Piero, Orzan, jud Steiner in Delchin. Na Travniku pa ni zaprl noben laski trgovec. In ravno ti ljudje žive po večini od Slovencev!

Več tisoč ljudi se je zbralo včeraj zjutraj na Goriščeku za zadnje spremstvo blagemu pokojniku. Nekako ob 1/9 zjutraj se je začel pomikati spreved. Ob straneh po ulicah je stalo ljudstva vse polno. Takoj za križem so korakali deški razredi „Šolskega Doma“ s krasnim vencem spredaj, ki je imel na trakovih napis: „Šolski Dom“ svojemu dobrotniku. — Za tem je prišla deška vадnca, nato realka in gimnazija. Vsaka šola je nosila spredaj lep venec. Za šolami so šli redovniki in za temi je korakala častna straža 40 Sokolov iz Gorice in Solkana. Takoj za tem je korakal preč. g. prelat Gabrijelčič kot duhovnik obrednik z obilno azistenco, nakar se je pripeljal voz z venci. Vencev je bilo veliko in

krasnih. Ni nam še z gotovostjo znano, koliko je bilo vseh vencev, gotovo pa nad 20. Med temi omenjamo pred vsem venec, ki ga je poslala na pesnikovo krsto „Matica Slovenska“, potem venec, ki so ga položili na krsto „Svojemu ožjemu sorojaku“ gg. dr. Gregorčič, profesor Ivančič in vadniški učitelj Siv e c. Lep je bil tudi venec goriških gospa in gojenk višje dekliške šole v Ljubljani. „Svojemu prijatelju“ je položil na krsto venec ljubljanski župan Ivan Hribar. Vence so darovali še; Učiteljsko društvo „Šolski Dom“ — dičnemu pesniku, učenske pripravnic, učenske obrtne šole v „Šolskem Domu“ — slavnemu pesniku, učenske ljudske šole v „Šolskem Domu“ — Mecenu pesniku, „Šolski Dom“ — Katehetu in dobrotniku in pa dekliški pripravnici — Odličnemu pesniku! — V drugem vozu se je vozilo pokojnikovo truplo. Ob obeh straneh krste je korakala častna straža, obstoječa iz gospodov: Dr. Pavletič, sodni svetnik Gabrijelčič, profesor Berbuč, profesor Čebular, dr. Dereani in dr. Pikel. Nadalje je ob vsaki strani svetilo po trije semenišnikov in korakala sta poleg tudi po dva Sokola.

Za krsto so korakali sorodniki in bližnji sorojaki, za tem duhovniki in semeniščniki, katerih je bilo nad 100. Nato funkcionarji in deputacije. Omeniti nam je okr. glavarja goriškega dvor. svetnika grofa Attensa, okr. glavarja sezanskega Rebeka, barona Winklerja, dv. svetnik viteza Klodiča-Sabladoskega, šol. nadzornika Kanteta, iz Sezane, šol. nadzornika Flinžgarja, župnika Aljaža, beneškega Slovenca profesorja Trinka, notarja Gruntarja, svetnika Višnjikarja, župnika Berllica, Vrhovnika, ljubljanskega župana Hribarja, pesnika Medveda, pisatelja Meška, sodnega svetnika Rutarja, ravnatelja Simziga šolskega svetnika Križniča, zastopstva raznih občin, med njimi sezanskega in mirenškega župana, zastopstva tukajšnjega „Katoliškega delavskega društva“ z zastavo in „Delavskega podpornega društva“ z zastavo. Kar je bilo zastopanih zunanjih društev, so bila brez zastav, ker je okr. glavarstvo prepovedalo zunanje zastave pri sprevedu. Zastopano je bilo po večji deputaciji „Katoliško del. društvo“ in „Podporna blagajna“ iz Mirna.

Za temi je prišlo moško občinstvo, učiteljska z vencem, dekliška vadnica z vencem, dekliški razredi „Šolskega Doma“ z vencem in naposled ostalo žensko občinstvo.

Skoro pol ure je trajal spreved. Pogled na pestro množico na Travniku je bil veličasten. Medtem pa se je krsta v cerkvi ob običajnih molitvah blagoslovila. Lepo je zapelo v cerkvi „Glasbeno in pevsko društvo“ žalostinko „Blagor mu“. Navzoč je bil v cerkvi tudi prevz. knez nadškof dr. Sedej. Po določenem redu se je spreved nato zopet pomikal nazaj na Gorišček, kamor je dospel okrog 1/2 10. Tu je že čakal drugi voz v katerem se je imela preložiti krsta.

Zadnji pozdrav.

Predno so vzeli krsto ven, je naravnost ginljivo izpregovoril dež. odbornik g. prof. Berbuč pesniku v zadnji pozdrav:

(Obrnjen proti krsti.) In sedaj tudi Ti, dragi Simon, nas zapuščaš, — tudi Ti se vračaš nazaj v planinski raj, kamor Te je vedno vleklo „zlatih dni spomin“!

In zakaj ravno sedaj,
— ki tam zimski dan visi nad bregom,
čez dol besni leden vihar,
in gozd in plan ječi pod snegom“?

Zakaj ravno sedaj?

„Glej, tu ta dolinski svet,
te zlate vinske gorice,
Te nič, Te nič ne miče
njih južni sad in cvet?“

„In tudi to Ti nič ni mar,
da prijatelji srčnovdnani
Ti kličejo: — Ostani,
Nikar od tod, nikar!“

(Obrnjen proti občinstvu.) Prijatelji dragi, zastoj! so vsi naši zdihbi, zastoj je moj klic! Nesprosnna smrt je za vedno zatisnila oči pesniku, ki tu spi, zatisnila oči apostolu miru, oznejevalcu ljubezni do Boga, do domovine in do slovenskega naroda. Noben klic ga ne zdrami. Prenehalo je biti srce, ki se je neizmerno veselilo vsakega napredka med nami, vsakega uspeha, srce, ki je živelo le za Boga in za srečo in slavo slovenskega naroda. Umrl je mož, jeklen značaj, kateremu ni bila osoda nikdar mila, a v kljub temu ga ni nikdar upognila. Umrl je pesnik Simon Gregorčič in se vrača nazaj v svoj ljubljeno planinski raj ter nas zapušča za vedno.

Za vedno? — Ne! Nikakor ne! Le njegovi zemeljski ostanki se vračajo v

domovino, da najdejo mir v domači grudi, dočim ga svet njemu ni privoščil, ni dal; a proizvodi njegove muze bodo vedno živeli med nami, njegov duh bode vedno plaval nad slovenskim narodom, ter učil njihove sinove še v poznih letih ljubezni do Boga, do domovine in do naroda. A On je bil naš, je naš in ostane naš, vedno bode živel med nami in med slovenskim ljudstvom. Nikdo, tudi smrt, ta kruta smrt, ga ne iztrže temu ljudstvu.

V očigled tem dejstvom, kaj naj tu razpravljam, o čem naj govorim?

Naj bridko zdihujem za njim, ko

— našel je na božjem nebu,
kar tukaj je zastoj iskal“? —

kakor je sam peval o svojem prijatelju Stresu.

Naj pojem slavo možu, katerega dela slave?

Naj ustalim — bodisi tudi le majhno sliko o njegovem zlatem značaju, o njegovem trpljenju in življenju, o njegovi ljubezni do naroda, o njegovih delih itd.?

Menim, da tu ni pravi čas za to in tudi ne primerno mesto; uverjen sem tudi, da nikdo tu tega ne pričakuje.

Namen mi je le in naloga, da se v malih in priprostih besedah poslovim od velikega genija zemeljskih ostankov, ki se izročajo materi zemlji.

(Obrnjen zopet proti krsti.) Izvršajoč ta namen in to nalogo, obračam se zopet do Tebe, dragi Simon:

„Kmalu boš mirno tam spal,
na griču zelenem ob Soči,
Vam mrtvim živo šumljajoči,
tam gori pri svetem Lovrencu,

—————“

Kmalu stal Ti bo grob,

„kjer Tvojih pradedov nebrojen spi

[trop“.

Obljubil si, da tačas vsak da ob polnoči zapustiš svoj grob hladan in gledal bodeš, kaj dela Tvoj rod. A jaz dostavljam še prošnjo: Blagoslovi tudi iz nebeških višav svoj rod, blagoslovi slovensko ljudstvo!

S to prošnjo preidem h koncu. V imenu Tvojih prijateljev, v imenu znancev in čestilcev, sploh v imenu slovenskega naroda izročam Ti zadnji pozdrav:

Z Bogom, Simon, z Bogom! Počivaj mirno v domači zemlji! Z mljica Ti bodi lahka!

Nato je krasno zapel mešani zbor „Glasbenega in pevskega društva“ pesem: „Nazaj v planinski raj!“

G. dr. Oswald se je nato še v imenu mladine poslovil od zemskih ostankov nepozabnega pesnika z besedami: „Veliki pesnik! V imenu naše mladine Ti zakličem na pot „nazaj v planinski raj“ srčni: Zbogom!“

Glasno ihtenje je bilo slišati med poslovilnima govornoma. Več tisoč glav broječa množica je nemo, s trpko tugo v prsih, zrla na krsto, ki je krila zadnje ostanke največjega slovenskega pesnika nove dobe. Ko se je premaknil voz z dragocenimi ostanki, je klicala množica: „Z Bogom!“ Može so vihteli klobake, dame robce v zadnji pozdrav Simonu Gregorčiču.

„Nazaj v planinski raj.“

Na dolgi poti iz Gorice do Libušnjega so spremili mrliča gg.: Svetnik Vodopivec, Premrou, vikar Franké iz Oseka, župnik Primožič iz Prvačine, Klavžar in mnogo drugih, med njimi tudi deputacija slov. kat. akad. društva „Zarja“ iz Gradca. Ko je spreved prestopil pri mitnici mejo goriškega mesta, je bil tu sprejet od solkanske „Čitalnice“ z zastavo in od obč. starešinstva. Čitalniški pevci so tu zapeli žalostinko, nakar se je spreved zopet pomikal naprej do solkanske pokopališča, kjer so mu pevci zapeli v slovo. Poleg solkanske duhovščine je bil navzoč tudi grgarski vikar g. Godnič. Enak sprejem je bil v Kanalu, Volčah pri Kobaridu. Truplo pokojnika je sinoč prenočilo v Kobaridu. Danes zjutraj ob 7 je bil pogreb na Libušnjem.

O tem smo dobili danes še sledečo brzojavko:

Kobarid, 27. nov — Spreved pesnika Gregorčiča uspel imenitno. Povsod zvonili zvonovi, povsod čakale krsto množice naroda. V Solkanu, Kanalu, Tolminu in Kobaridu so bili veliki sprevedi. Sodelovali so „Sokoli“ in požarne brambe. Danes zjutraj pogreb iz Kobarida v Libušnje.

Sozalne izjave.

Od vseh strani je došlo vse polno sozalnih izjav, od katerih navajamo sledeče:

Ljubljana, 25. nov. — Dr. Anton Gregorčič, poslanec Gorica. Prosim vljudno, da zastopate jutri pri pogrebu „Slovensko Matico“.

Levec, predsednik

Ljubljana, 25. nov. — „Šolski Dom“ Gorica. — Globoko obžaluje smrt goriškega slavca slovenski mladini najdražjega pevca, se družimo z vso Slovenijo v žalosti za njim. — Slušatelj in slušateljice meščanskošolskega tečaja v Ljubljani.

Bukovica nad Škofjo Loko. — Globoko ginemim srcem o smrti velikega pesnika in človekoljuba, Simona Gregorčiča, kličem iz dna duše: „Večna slava njegovemu spominu!“

Janko Leban, šolski voditelj.

Trst, 25. nov. — Profesor Ivančič, Gorica. Na bridki izgubi miljenca slovenskega naroda in sina slovenskih planin žaluje — Tršaška podružnica slov. planinskega društva.

Maribor, 26. nov. — „Slovenska Čitalnica“ Gorica. — V brezmejni žalosti objokuje prerano smrt našega najslavnijejšega sedanjega pesnika Gregorčiča.

„Slovenska Čitalnica“ v Mariboru.

Dunaj, 26. nov. — Gregorčič, poslanec Gorica. — Prosim sprejmite sočutje in zastopajte me pri pogrebu slavnega pesnika in izbornega pobratima.

Spinčič.

Tolmin, 26. nov. — Slavnemu uredništvu „Gorice“ v Gorici. — Ob smrti dičnega pesnika Gregorčiča moje sožalje. „Niso suhé nam prijatelju oči, ko se spominimo tebe.“

Kragelj, dekan.

Koper, 26. nov. — Gospod prof. Ivančič. — S Slovenijo žalujemo ob Tvoji gomili, ki si nam vzor, kako ljubiti dom.

Koperski učiteljski inštrik.

Sožalno izjavo je poslalo sorodnikom tudi slovensko kat. akad. društvo „Danica“ na Dunaju.

Dodatno še omenjamo, da je pred hišo žalosti pred pogrebom krasno zapel zbor dijakov žalostinko „Nad zvezdami.“

Shod v Št. Petru

V nedeljo popoldne se je vršil v Št. Petru krasno uspel shod „Sloge“. Dvorana „Kmetijskega društva“ je bila natlačeno polna, bilo je na shodu nad 350 mož. Shod je otvoril s pozdravom predsednik dr. Gregorčič, na kar je bil izbran za predsednika shoda dekan Pavletič. Dr. Gregorčič je razjasnjeval volilno reformo, posebno z ozirom na goriške Slovence. Z ozirom na pisanje laškega lista „L' Eco del Litorale“, ki ga je napadel radi njegovega govora v Dornbergu, omenja, sledeče: V Gorici nas je 5000 Slovencev in 16.000 Italijanov. Ako bomo Slovenci v Gorici tudi za naprej tako napredovali ko doslej, bomo v doglednem času odločevali pri volitvah. (Veliko odobravanje.) To sem povedal tudi v Dornbergu. Neki laški list pa mi je rekel, da hujskam. Nisem res hujskal, pač pa sem vedno zato, da se Slovenci, ki pridejo v Gorico, zavedajo svoje narodnosti. (Odobravanje.) Naši ljudje naj le še naprej hodijo v mesto, ter tam ostanejo kot zavedni Slovenci! (Veliko odobravanje.) Mi nečemo jemati lahom njih pravico, zahtevamo pa zase, kar nam gre! (Odobravanje.) Mi Slovenci bi morali imeti na teh tleh celo več pravic, ko Italijani; saj ime mestu smo dali mi, Gorica niti laškega imena nima. (Viharno odobravanje.) Poglejmo imena teh „čistokrvnih“ Italijanov, ki veljajo za stebre laškega življa v Gorici. Vsa njihova imena se glase na „ič“ in „ičič“. Znano pa je, da take končnice ne rastejo v Toskani, ampak v okolici goriški, ki je slovenska. (Viharno odobravanje.) Mesto dobi svoj naraščaj iz okolice, ki je slovenska. Naravno je, da mora prej ali slej postati Gorica slovensko mesto, če bodo naši ljudje ostali zvesti svojemu jeziku. (Veliko odobravanje.) Če pa hočejo Lahi na ta način rešiti italijanstvo Gorice, naj pa povabijo svoje polentarje iz Furlanije v Gorico. (Viharno odobravanje in veselost.) Kjer odločujejo Lahi, se godi Slovincem krivica, čemur je dokaz goriški tramvaj. Vprašamo goriške mestne očete: Je-li oni spoštujejo pravice Slovencev, če tako delajo? (Viharni: Ne! Nikdar ne!) Mi ne hujskamo proti n komur, zahtevamo pa svojih pravic, zahtevamo, da vsak sam sebe spoštuje. „ker kdor zaničuje se sam, podlaga je tučevi peti.“

Pred časom je neki drugi slovenski list pisal, da bodo slovenski stariši, ki imajo sinove, še lahko doživeli, da bo njih sin izvoljen v Gorici za župana. Proti temu pa Italijani niso protestirali akoravno je to veliko težje. Veliko lažje je namreč spraviti iz Gorice v drž. zbor slovenskega poslanca, ko pa dobiti slovenskega župana. (Res je!)

Nato je pozival navzoče, naj se vo-

litev udeleži vsak, ter naj voli le moža, ki bo deloval po svoji vesti in po verskem prepričanju. (Veliko odobravanje.)

Nekdo iz Vrtojbe je nekaj zaklical med govorom. Ko je dr. Gregorčič končal, so ga okoli stoječi pozvali, naj gre govoriti, a mož je hotel pobeogniti. Može pa so ga prijeli in posadili na mizo, češ: Sedaj govori! A mož ni bil „pri pravi moči“ in je molčal. Potem je mirno sedel na stolu poleg mize.

Nato je govoril P r e m r o u o liberalnem zaupnem shodu in liberalnem programu, ki ga je označil za hinavščino. Komu naj kmet zaupa? Ali onemu, ki je pridno delal že sedaj, ali onemu, ki je obljuboval? In liberalci so le obljubovali, naši pa so delali. Zato bo kmet volil take poslance, ki so že sedaj de'ali zanj. (Odobravanje.)

Dr. D e r m m a s t i a govori o delavskem in kmečkem stanu. Naš kmečki stan, ki je podlaga državi, propada. Treba ga je dvigniti, treba je takih zakonov, ki bodo pospeševali razvoj kmetijstva. Po novi volilni reformi bo prišel kmečki stan do večje moči, da ho imel v drž. zboru toliko poslancev, da bodo lahko delovali za kmeta. Danes tarejo kmečki stan velikanski dolgovi, zato treba posestva razbremeniti s pametnimi postavami. Visoki in krivični davki mučijo kmeta; plačevati mora davek od svoje zemlje in ne od tega, kar iz zemlje dobi. Tudi to je treba spremeniti. Treba je kmečkih šol za sinove kmetov, kjer bodo dobili strokovni pouk. A liberalci se za to ne zmenijo, oni pravijo, da bodo ljudstvo rešili s tem, ako bodo razdražili zakoo in napravili brezversko šolo. Drugega smisla ti ljudje nimajo. Zato volite le moža, ki bo povzdignil svoj glas za delavca in kmeta, ki bo zvest narodu in veri! (Veliko odobravanje.)

G. M e r v i c pravi, da on pripada narodno-napredni stranki, a ima v svojem srcu tisto vero, ki jo je dobil pri krstu. Če naprednjaki doslej n'iso nič delali, morda pa bodo. Zato jih lahko podpiramo.

G. župan Č e r n i c protestuje v imenu celega zbora proti pisanju „Soče“, češ da bodo zbrani na shodu sami „backi“. „Backe“ vračamo uredništvu „Soče“, mi nismo backi, ampak poštenji, zavedni možje! (Viharno odobravanje. Klici ogorčenja.) Ugovarjal temu protestu ni nihče, tudi g. Mervic je molčal. Nato je bila z velikim navdušenjem sprejeta resolucija:

Z ozirom na vspešno delovanje naših katoliško-narodnih državnih poslancev, zruženih v klubu „Slovenska zveza“, izrekamo vsem skupaj, pred vsem pa našemu za slovenske in kmetske koristi velezaslužnemu gospodu poslancu dr. Antonu Gregorčiču, popolno zaupanje in srčno zahvalo. Nato je g. predsednik zaključil lep shod z „živijo“ klici na vladarja, ki je dal volilno reformo. Mnogičica je zapela cesarsko pesem, odhajajoči so peli „Hej Slovenci“ ter „U boj!“ Shod je krasno uspel.

Politični pregled.

Volilna reforma.

V petek je poslanska zbornica pretresala sedmo skupino volilne reforme paragrafi 16 do 42. V teh so obsežene določbe za način, kako naj se vrše volitve. Vodi jih v vsaki občini v to izbrana komisija 7 članov. Važno je, da sme vsaka stranka med volitvijo pustiti gotovo število zastopnikov v volilnem prostoru (dva do pet). Te zastopnike treba prej naznaniti politični oblasti. Ti imajo le pravico, ugovarjati, če je oddal glas neupravičen volilec.

Govorniki so govorili skoro pred prazno zbornico, ki je odklanjala vse spreminjevalne predloge.

Važen je § 42, ki določa, da more le 343 navzočih poslancev veljavno sklepati o izpremembi volilnega reda in števila poslancev. K tej točki oglašeni mnogo govornikov. Nemeč Schreiner je utemeljeval manjšinski predlog, naj se zavarujejo volilna okrožja z dvetretinsko večino. — Razprava se bo nadaljevala v pondeljek popoldne.

Volilna reforma in gosposka zbornica.

V petek je zborovala tudi gosposka zbornica. Izvolila je komisijo, ki se bo posvetovala o volilni reformi. Zdi se, da je gosposka zbornica odločena, vrniti v volilno reformo pluralni sistem, in sicer tako, da bo vsaki, ki je dopolnil 35 leto, imel dva glasu. Izmed 21 članov volilne komisije, jih je 13 brezpogojno za pluralni sistem. Gosposka zbornica upa končati svoje delo do 10. decembra.

Delegacijsko zasedanje.

V seji delegatov poslanske zbornice se je sklenilo, da ostane za prihodnje zasedanje delegacij predsednik knez Lobkovic.

Ločitev cerkve od države na Francoskem.

Nadškof kardinal Lecot iz Bordeaux je predložil prefekturi Gironde pravila nove bogočastne družbe. Ta družba obsega vso škofijo ter se deli na župna okrožja. Pravila se ločijo od bogočastnih družeb, kakor jih zahteva zakon. — O tem treba čakati še zanesljivejših poročil.

Domače in razne novice.

Odloženi čitalnični koncert s plesom se bo vršil prih. četrtek, dne 29. t. m. pričenski ob 8. uri zvečer v veliki dvorani hotela „Central“ po istem vspredu.

ODBOR.

Za „Šolski Dom“ so plačale mesečno za oktober gospe in gospodične: Gizela Finšger, šol. nadzornika 2 K; Irma Fon, sodn. tajnika 1 K; Stefanija Havel, učiteljica 40 vin.; Antonija Hrovatin, nadučiteljica 2 K; Karola Kaučič, trgovčeva 2 K; Marija Kopač, trgovčeva 5 K; Milka Klančič, učiteljica 1 K; Berta Pavletič, odvjetnikova 2 K; Milena Papež, profesorjeva 1 K; Avgusta Šantel, šol. svētিকা 1 K.

Na mesto venca na krsto pesnika Simona Gregorčiča so darovali „Šolskemu Domu“ v roke predsedništva: Josip Ivančič, profesor 100 K; dr. Anton Gregorčič 50 K; Ivan Berbuč, deželni poslanec in odbornik 25 K; rodbina dr. Aleksija Rojica, zdravnika 20 K; Franjo Ferfila, ravnatelj (Nepozabnemu) 20 K; Lovre Juvančič, župnik 20 K; Stefan Križnič, šolski svētík 20 K; Josip Strancar, župnik v Rihenbergu 10; Blazij Grča, župnik v Šempasu 10 K; Anton vitez Klodič-Sabladoski 10 K; Fran Kodrič, kurat na Trnovem 10 K; Anton Berlot, župnik na Vogrskem 10 K; Ignac Leban, župnik v Batujah 10 K; Jožef Primožič, župnik v Prvačini 10 K; Stefan Valentinčič, kurat v Gabrju 5 K; Ignacij Valentinčič, župnik v Renčah 5 K; Franc Razpet, župnik na Idriji 5 K; dr. Ignac Kobal, kaplan v Dornbergu 5 K; Franc Franke, vikar v Oseku 5 K; Franc Turel, zidarski mojster 2 K; Josip Ivančič, kaplan v Ročinju 1 K.

Našemu upravnistvu je došlo: Na mesto venca na krsto pesnika Simona Gregorčiča Ivan Berlič v župni vasi Bohinj 5 K; Ivan Sedej, vikar v Kronbergu 4 K; R. Čuček, profesor 10 K; Teodor Hribar v Gorici daruje „Šolskemu Domu“ 10 K za počastiti spomin pesnika Simona Gregorčiča.

Presrčna hvala in obilo posnemalcev.

Imenovanje. Deželni odbor je v svoji seji dne 24. t. m. imenoval dr. Siksta Cortelli iz Ruše prvim, — in pristava na slov. oddelku deželne kmetijske šole Milтона Klavžar drugim kmetijskim nadzornikom pri deželnem uradu.

Prejeli smo sledeči popravek: Slavno uredništvo lista „Gorica“ v Gorici! Vsed neresničnih izjav „o moji osebi v zadnji številki „Gorica“ štev. 93. od dne 20. novembra 1906, zahtevam po § 19. tiskovnega zakona, da prijavite sledeče popravke: 1. ni res, da sem zavljal pri shodu v nedeljo v Dornbergu „Kancelparagraf“ na besede: ... da bo glasoval proti razdruženosti zakona in proti brezverski šoli, pač pa sem isto besedo zaklical na sledeče izvajanje dr. Gregorčiča: „Po novem volilnem redu bo vsakdo glasoval lahko po svojem lastnem prepričanju“. 2. ni res, da so me kmetske (kmetske) roke prijele in me postavile pred vrata, res je pa, da so me pehali do vrat in sem tu zaklical: „Pustite me pri miru! Sam grem“ — in sem šel sam skozi vrata na stopnice v veži. 3. ni res, da sem bil ves iz sebe, ko sem zagledal Gabrščeka, pač pa sem ostal popolnoma mirno na stopnicah, dokler niso prišli orožniki med ljudstvo. Potem pa sem šel do konca stopnic in sem tam ostal, kar lahko pričja g. kaplan. 4. ni res, da sem se pohvalil nekemu (g. kaplanu), da sem imel „lobenswert“ iz zgodovine na njegovo vprašanje: „Ali pa sploh poznate zgodovino volilne reforme?“ pač pa sem rabil isto besedo na njegovo zabavljanje: „Vi ne poznate zgodovine!“ Za tem je še-le on zastavil omenjeno vprašanje. 5. ni res, da je Gabršček moj general, res je pa, da nisem z njim v nikaki zvezi in tudi ne odvisen od njega. 6. slednjič tudi ni res, da sem bil „sladko ginjen“ — od vina — kakor misli dopisnik „Gorice“, pač pa popolnoma trezen, kar lahko dokazem s pričami. Josip Bric učitelj.

S tem „popravkom“ se pečamo prihodnjič in ga primerno komentiram.

Razne novice.

O srbskemu prestolonasledniku se govori, da je znorel.

Dunajski župan dr. Lueger je sedaj že toliko okreval, da je v sredo prišel, oprt na dva poslanca, v zbornico glasovat proti pluralnemu sistemu.

Kuga razsaja v Aleksandriji. Obolelo je že več Evropejcev. En natak je že umrl. V Aleksandriji je več Slovencev.

Pri občinskih volitvah v Mariboru, ki so se vršile v sredo, so zmagali Vsenemci. Socialni demokratje in krščanski so propadli.

Krščansko-socialna zveza za Štajersko. — Zveza slovenskih nepolitičnih društev za Sp. Štajersko bo odslej v Mariboru. Ustanovni občni zbor bo 29. novembra v Mariboru.

Kmečko zvezo so si osnovali slovenski spodnje štajerski kmetje. Tako je prav! Nemčurje in liberalci pihajo od jeze, kmetje pa se jim smejejo.

Slovanski svet.

Stolica hrvatskega in srbskega jezika v Krakovu. — Nedavno so jugoslovanski dijaki na češkem vseučilišču v Pragi predložili rektorju prošnjo, naj bi se na vseučilišču ustanovila stolica jugoslovanske književnosti. Olgovor je bil dovoljen. Prihaja pa še druga vest. Na vseučilišču v Krakovu je ustanovljena stolica hrvatsko-srbski jezik.

Rektorjem je imenovan Tadej Stanislav Grabowsky. Isti je poznan kakor izvrsten poznavalec književnosti vseh štirih jugoslovanskih plemen. Doslej se je vpisalo 30 slušateljev.

Mučenje poljske dece v Nemčiji. — Ohoii pruski učitelji bijejo ubogo poljsko dečo, ker noče poslušati krščanskega nauka v nemščini, kakor živino.

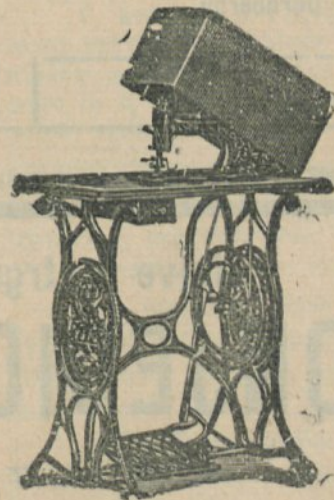
Dne 12. t. m. je poljski renegat učitelj Francišek Pechota kruto bičal desetletno deklico Jožefo Teclavovo, ker ni hotela odgovarjati nemško. Vlekel jo je za kito in kričal nad njo: „Ti bom že dal poljsko, jutri dobiš še več.“ Zdravnik je dal izpričevalo, da je bila Jožefa Teclavova nešteto krat ujarjena v oba boka in na zadnjico. Obe roki sta otekli zaradi udarcev. Deklica trpi strašne bolečine. Tako se vtepa nemška kulturna ubogi poljski deci.

Književnost in umetnost.

„Voditelj v srečno večnost“, je ličen molitvenik, ki ga je spisal A. M. duhoven ljubljanske škofije. Razdeljen je v dva dela: prvi del obsega v jedrnatih stavkih najvažnejše verske resnice v obliki premišljevanj, drugi del pa molitve. — Prodaja ga „Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani. Cene molitveniku v šagrinovanemu z zlato obrezo in pregibljivimi platnicami so: po K 250, 3, 340, v isto usnje z zlato obrezo in vatiranimi platnicami pa so: po K 265, 3, 350. — Priporočamo ga v nakup. Pripravno za darila.

Fani Drašček, zaloga šivalnih strojev

Gorica, Stolna ulica hi. št. 2.

Prodaja stroje tudi na teden ske ali mesečne oboroke.

Stroji so iz prvih tovarn ter najboljše kakovosti. Pripočea se slav. občinstvu.

Poskusite in priporočite izdelke

Vydrove tovarne hranil v Pragi VIII. Cenovnik zastoj.

Zahvala.

O priliki bridke žalosti, katero nam je uročila nenadna izguba prečastitega gospoda vikarija v pokoju

Simona Gregorčiča,

dajalo nam je dobrodejne utehe in potrebne moči obilno spoštovanje, ki se je izkazovalo rajniku v bolezni in ob pogrebu na razne načine, in splošno sožalje, ki se nam je izražalo ob njegovi smrti od vseh strani.

Zato si štejemo v sveto dolžnost, da izrečemo javno zahvalo posameznikom, korporacijam in društvom, ki so na kakoršenkoli način slavila rajnikov spomin ter vlivala tolažbo v naše užaljene duše.

Presrčna hvala čast. duhovščini, ki je rajnika tolažila ob njegovi bolezni ter v molitvah spremljala ga na zadnjem potu; častni straži pri mrtvaškem odru in pri pogrebnem sprevedu in rediteljem; pevcem v cerkvi in zunaj nje; slavnostnemu govorniku in pevskemu zboru, ki sta se poslavljala od pokojnika; darovateljem krasnih vencev in odpošiljateljem srčnih sožalnic od blizu in daleč; raznim dostojanstvenikom, zastopom, društvom in zavodom ter nešteti množici posameznikov, prijateljev in častilcev pokojnika, katerih mnogi so prišli celo iz daljnih krajev, da so se udeležili pogrebne slavnosti; spremljevalcem rajnika čez mestne meje do zadnjega počivališča; slednjič vsemu slavnemu občinstvu in meščanstvu, katero se je na katerikoli način udeležilo naše žalosti ter poviševalo tužno slovesnost.

V GORICI, 26. novembra 1906.

Sorodniki.

Rojaki!
kupujte narodni kolek
„Šolskega Doma“.

Kožuhovine
ovratnike
zimske podobleke
pletenine
läger-perilo
volnene in svilene šerpe

kupite vedno najboljše pr
doma tvrdki

J. ZORNIK, GORICA,

št. 10 Gosposka ulica št. 10

Stare, avstrijske in ino-
zemske

poštne znamke

iz let 1850-1870, če mogoče
še prilepljene na pismu ali
odlomkih pisma nakupijo, se

v večji množini

in se prav dobro plačajo.

Ponudbe je nasloviti na uprav-
ništvo tega lista.

Rojaki! Spominjajte se o vsaki
priliki „Šolskega doma“.

Loterijske številke.

24. novembra.

Trst 82 50 87 31 89
Linc 10 68 77 27 65

Vabilo

na

vinski semenj, ki bode v Dornbergu

2. decembra od 9. pred. do 7. zvečer.

Razstavljeni bodo izvrstna bela in črna vina, katera se prodajo po zmernih cenah. Na sejmu bode na razpolago poseben strokovnjaški odbor, ki bode na zahtevo vina ocenjeval. Za pristnost razstavljenih vin janči županstvo in vinorejsko društvo. Pridite kupci in prijatelji rujnega vipavca in napolnite si svoje zaloge!

Dornberg, dne 19. nov. 1906.

Županstvo
v Dornbergu.

Vinorejsko društvo
v Dornbergu.

Prosiva zahtevati listke!

Najve ja trgovna z železjem

KONJEDIC & ZAJEC

Gorica v hš Monta.

Priporoča stavbeni Cement, stavbne nositelje (traverze), cevi za stranišča z vso upeljavo, strešna okna, vsakovrstne okove, obrtniško orodje, železo cinkasto, železno pocinkano medeno ploščevino za napravo vodnjakov, vodovodov, svinčene in železne cevi, pumpe za kmetijstvo, sadjerejo in vinorejo, ter vsakovrstna orodja.

Cene nizke, solidna postrežba!

Eno krono nagrade izplačava vsakemu, kdor dokaže s potrdili najine nove ameriške blagajne, da je kupil pri naju za 100 kron blaga.

Prosiva zahtevati listke!

Ivan Bednařik

priporoča svojo

knjigoveznico

v Gorici

ulica Vetturini št 3.

ZASTOPNIK

„VZAJEMNE ZAVAROVALNICE PROTI POŽARNIM
ŠKODAM IN POŠKODBI CERKVENIH ZVONOV V
LJUBLJANI“

gosp. JOSIP BAŽT, trafikant pri državem kolodvoru v
Gorici, daje vsakemu potrebna pojasnila o zavarovanju in
se slavnemu občinstvu prav toplo priporoča.

Centralna posojilnica

registrovana zadruga v Gorici, ulica Vetturini št. 9.

Posojuje svojim članom od 1. novembra 1905
na mesečna odplačila v petih letih

in sicer v obrokih, ki znašajo z obrestmi vred, za vsakih
100 K glavnice 2 K na mesec.

Posojuje svojim članom od 1. aprila 1905
na menice po 5 $\frac{1}{2}$ %, na vknjižbo po 5%

z 1 $\frac{1}{8}$ % upravnega prispevka za vsacega pol leta. Obrestna mera
za hranilne vloge je nespremenjena.